

estis sekvinta tra la barilo.

“Jes, bonvolu,” Hari anhelis.

“Hoj, Fredo! Ven’ ĉi tien kaj helpu!”

Per la helpo de la ĝemeloj, la kofro de Hari fine estis metita nete en angulo de la kupeo.

“Dankon,” diris Hari, puŝante siajn ŝvitajn harojn de siaj okuloj.

“Kio estas tio?” diris unu ĝemelo subite, montrante la fulmosimilan cikatron de Hari.

“Diable,” diris la alia ĝemelo. “Ĉu vi estas —?”

“Li *ja* estas,” diris la unua ĝemelo. “Vi estas, ĉu ne?” li pludiris al Hari.

“Estas kio?” demandis Hari.

“*Hari Potter*,” diris la ĝemeloj korse.

“Ho, li,” diris Hari. “Mi volas diri, ke, jes, mi estas.”

La du knaboj gapis al li, kaj Hari sentis, ke li ruĝiĝis. Tiam, feliĉe al li, voĉo ŝvebis tra la malfermita trajna pordo.

“Fredo? Georgo? Ĉu vi estas tie?”

“Ni venas, Panjo.”

Post fina rigardo al Hari, la ĝemeloj saltetis el la trajno.

Hari sidiĝis apud la fenestro de kie, duonkaŝata, li povis rigardi la ruĝharan familion sur la kajo kaj aŭdi tion, kion ili diris. Ilia patrino ĵus eliris sian naztukon.

“Ron, vi havas ion sur la nazo.”

La plej juna knabo provis tiri sin for, sed ŝi ekkaptis lin, kaj komencis frotadi la pinton de lia nazo.

“Panjo — lasu min.” Li tordis sin el ŝia teno.

“Hooo, ĉu eta Ŭonĉjo havas iŭon su’ la nazeto?” diris unu el la ĝemeloj.

“Ho, silentu,” diris Ron.

“Kie estas Persi?” diris ilia patrino.

“Li venas nun.”

La plej aĝa knabo paŝis envide. Li estis jam ŝanĝinta sian veston al la onda, nigra, porkala robo, kaj Hari rimarkis sur lia brusto brilan arĝentan ŝildon havantan la literon *P*.

“Ne povas resti longe, Patrino,” li diris. “Mi estos ĉe la antaŭo, la prefektoj havas por si du kupeojn —”

“Ho, ĉu vi estas *prefekto*, Persi?” diris unu ĝemelo kun mieno de granda surprizo. “Vi devis diri ion, ni tute ne havis ideon pri tio.”

“Atendu, eble mi memoras, ke li diris ion pri tio,” diris la alia ĝemelo. “Unufoje —”

“Aŭ du —”

“Ĉiun minuton —”